El dret dels escriptors al treball

En la Constitució d'un dels països considerats avui més avançats, hi figura un article que diu: "Els ciutadans tenen dret al treball, el dret de rebre una ocupació garantitzada amb la remuneració del seu treball segons la seva quantitat i qualitat. El dret al treball és assegurat per l'organització social de l'economia nacional, pel creixement constant de les forces productives de la societat, per l'absència de les crisis econòmiques i per la liquidació de la desocupació".

Després del transtorn que la revolució de juliol ha dut al règim social i a l'economia del nostre país, encara que no siguem al moment de redactar una nova Constitució, de fet la realitat de la vida l'ha imposada. En realitat estem vivint ja una Constitució que encara no s'ha escrit. Abans de redactar-la estem fent els experiments i les arrels van extennt-se facilitant la feina pel després.

I heus aci un estament, un sector, importantíssim, de ciutadans que s'esforça en imposar una condició nova a llur vida: els escriptors. Abans del 19 de juliol, Catalunya no podia dir, en veritat, que hagués reconegut personalitat als escriptors. Teniem escriptors, bons escriptors, però llur presència en el concert general de treballadors catalans no tenia consistència, estava mancada de fonament. Els nostres escriptors eren considerats "fets aïllats" entre les grans famílies que constituien el nostre món social. Els millors poetes i novel·listes de Catalunya gairebé s'havien d'amagar llur professió ideal i els trobàvem descarregant al moll, venent vetes i fils o fent de passant en una notaria. I una gran part en oficines, dedicant el seu esforç a fer estadístiques, a fer entrades i sortides, o a posar a màquina dictàmens que havien redactat sovint els més illustres analfabets.

L'intent d'agrupació que nasqué entre els escriptors catalans al començament dels fets de juliol i que aviat n'uní la immensa majoria, ha donat per resultat una absoluta unanimitat que en la nova economia catalana l'escriptor ha d'ocupar el lloc que li correspon. Al costat dels treballadors d'indústria, dels treballadors intel·lectuals, els escriptors han de servir el país amb l'eina de treball que els és pròpia. I el país, més que mai en aquests moments, necessita d'ells i exigeix llur esforç aplicat exclusivament a la seva professió. Pocs escriptors que té Catalunya fóra insensat desaprofitar-los i dedicar-los a activitats que poden exercir amb èxit d'altres ciutadans.

Hem de reclamar el dret de l'escriptor català a una feina garantitzada amb la remuneració del seu treball segons la seva quantitat i qualitat.

I els nostres òrgans de govern tenen l'obligació de reconèixer aquest dret i satisfer-lo. S'hàn de crear aquells organismes que ordenin adequadament el treball que aplegui els escriptors catalans i que faciliti el seu màxim rendiment. S'ha d'organitzar la possibilitat de què visquin els nostres escriptors del seu peculiar treball: escriure. I apartar-los de tots aquells lloes que no rendeixin el que poden rendir i deixar aquests lloes que ara ocupen a aquells altres ciutadans que sentiran un goig d'ocupar-los i on possiblement donaran un major rendiment. Lluny dels comerços, de la indústria, de les oficines burocràtiques, els poetes, els dramaturgs, els novellistes, els historiadors, els filòsofs. Catalunya té feina per a tots ells i té necessitat que aquesta feina es faci. Es qüestió d'ordenació, d'organització, i de saber veure que és imperdonable que no s'aprofitin aquests moments per assajar de fer donar una embestida considerable a la nostra cultura utilitzant tots els seus treballadors més aptes.

Que no es cregui que l'activitat d'ordre literari que aquestes darreres setmanes s'ha produït a casa nostra, resolgui aquesta qüestió ni que l'encamini. No és per aquesta banda que el problema ha d'enfocar-se. No és utilitzant tan sols l'escriptor al servei de setmanaris i de revistes que arribarem on voldriem. Cal intentar de fer ment que, ajudant-lo en el seu treball, donar a cada escriptor tot el rendipot donar. Es precís dotar de tots els elements indisepsnables els escriptors perquè cadascun faci "la seva" obra. Es precís donar les facilitats que calguin als escriptors per abocar-se plenament i amb tota l'ànima al seu ideal, que no és altre que contribuir des del seu lloc i amb ímpetu a un ressorgiment total de la nostra pàtria i especialment de la cultura catalana.

Francesc TRABAL